

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urtos/5/2025
Identifikačné číslo spisu:	2020010058
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2020010058.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 16. júla 2025 v Bratislave, o sťažnosti odsúdeného Y. P. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5Ntc/13/2020, z 24. apríla 2025

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného Y. P. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave uznesením, sp. zn. 5Ntc/13/2020, z 24. apríla 2025 rozhodol tak, že:
„Podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona sa odsúdený Y. P., nar. XX.XX.XXXX, v skúšobnej dobe stanovenej uznesením Krajského súdu v Trnave z 26.11.2020, č. k. 5Ntc/13/2020-40, neosvedčil a zvyšok trestu odňatia slobody, ktorého vykonanie zvyšku mu bolo uložené rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 05.11.2013, č. k. 6Ntc/10/2013-100 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR z 05.03.2014, č. k. 3Urto/2/2014-126, v trvaní 2024 (dvetisícdvadsaťštyri) dní vykoná.“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate nasledovne:

„Rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 05.11.2013, sp. zn. 6Ntc/10/2013 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 05.03.2014, sp. zn. 3Urto/2/2014 bol vo vzťahu k odsúdenému Y. P., nar. XX.XX.XXXX podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov uznaný rozsudok Korunného súdu v Sheffielde z 11.12.2009, sp. zn. T20097410, vo výroku o treste v trvaní 17 rokov pre spáchanie trestného činu pašovania ľudí do Spojeného kráľovstva za účelom sexuálneho vykorisťovania - v rozpore s § 57 ods. 1 a) Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, trestného činu obchodovania s ľuďmi v rámci Spojeného kráľovstva za účelom sexuálneho vykorisťovania - v rozpore s § 58 ods. 1 a) Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, trestného činu obmedzenia osobnej slobody (trestný čin podľa Zvykového práva), trestného činu nútenia k detskej prostitúcii alebo pornografii - v rozpore s § 48 ods. 1 Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, trestného činu riadenia detskej prostitútky

alebo dieťaťa zúčastňujúceho sa na pornografii - v rozpore s § 49 ods. 1 Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003 a bol nariadený na území Slovenskej republiky vykonať zvyšok uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody. Podľa § 48 odsek 2 písm. a) Trestného zákona bol odsúdený na výkon trestu na území Slovenskej republiky zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

[...] podstatou podmieneného prepustenia je viesť odsúdeného k tomu, aby po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody viedol počas skúšobnej doby riadny život a nedopúšťal sa protiprávneho konania, či už v podobe spáchania priestupkov alebo trestných činov, čo sa však v danom prípade nestalo a odsúdený sa opätovne dostal do rozporu so zákonom. Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že sa odsúdený počas plynutia skúšobnej doby dopustil spáchania úmyselného trestného činu a množstva rôznorodých priestupkov. Správanie odsúdeného v skúšobnej dobe teda nenapĺňa požiadavku zákonodarcu na vedenie riadneho života. Spáchanie trestného činu je prejavom záporného postoja odsúdeného k rešpektovaniu a k akceptovaniu spoločenských a zákonných noriem. Krajský súd je názoru, že doteraz vykonaný trest odňatia slobody a podmienené prepustenie nemali na odsúdeného ten výchovný vplyv, ktorý by znamenal, že výkon zvyšku trestu odňatia slobody už nie je potrebný. Odsúdený naďalej nerešpektuje všeobecne záväzné právne predpisy a opakovane protiprávne koná. Vzhľadom na početnosť a sústavnosť protiprávneho konania odsúdeného rôznej intenzity a závažnosti, považuje krajský súd nariadenie výkonu zvyšku trestu odňatia slobody, z ktorého bol odsúdený podmienené prepustený, za jediný spôsob, ako zabezpečiť individuálne - preventívnu, ochrannú a výchovnú funkciu trestu. Aj napriek tomu, že odsúdený splnil súdom uloženú povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku a splnil podmienky uloženého probačného dohľadu, správanie odsúdeného počas skúšobnej doby nemožno hodnotiť ako riadny život - spáchanie trestného činu, 26 priestupkov na úseku cestnej premávky, 2 priestupkov proti majetku, 1 priestupku za porušenie zákazu vychádzania (z toho 4 priestupky spáchal odsúdený už počas probačného dohľadu, pričom bol probačným a mediačným úradníkom upozorňovaný, aby sa páchaním priestupkov vyhýbal).

Krajský súd sa rozhodol pristúpiť k rozhodnutiu o neosvedčení odsúdeného už počas plynutia skúšobnej doby z dôvodu neustáleho porušovania právneho poriadku zo strany odsúdeného, kedy početnosť priestupkov plynutím skúšobnej doby len rastie. Predmetné rozhodnutie je aj v záujme ochrany spoločnosti, pretože spoločenská nebezpečnosť osoby odsúdeného vyplýva z jeho opakovaného nerešpektovania právneho poriadku, či už páchaním trestnej činnosti alebo priestupkov. [...] Podmieneným prepustením mal odsúdený možnosť preukázať polepšenie. Doposiaľ vykonaný trest odňatia slobody teda, vzhľadom na správanie odsúdeného na slobode, nesplnil svoj účel a nejaví sa ako dostačujúci pre nápravu odsúdeného. Nebolo možné vyhovieť návrhu obhajkyne odsúdeného, ktorá na verejnom zasadnutí požiadala o ponechanie podmieneného prepustenia odsúdeného v platnosti a ustanovenie probačného dohľadu, príp. uloženie primeraných obmedzení a povinností, keďže v rámci inštitútu podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody sa postupuje v zmysle § 68 Trestného zákona, pričom právna úprava v tomto ohľade neumožňuje ponechanie podmieneného prepustenia v platnosti, predĺženie probačného dohľadu, či dodatočné uloženie doposiaľ neuložených obmedzení a povinností. Uvedené inštitúty upravuje § 50 ods. 4 Trestného zákona a § 52 ods. 1 Trestného zákona týkajúci sa podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, ktorý nemožno vzťahovať, a to ani za použitia analógie, na inštitút podmieneného prepustenia, keďže svojím účelom a zmyslom predstavujú dva rozdielne inštitúty. Zdravotný stav odsúdeného, na ktorý poukazovala obhajkyňa odsúdeného, nemá na rozhodnutie o neosvedčení odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody žiadny vplyv. Skutočnosť, či odsúdený je alebo nie je schopný nastúpiť na výkon trestu s ohľadom na jeho zdravotný stav nie je predmetom tohto konania. Na základe uvedených skutočností dospel krajský súd k názoru, že odsúdený počas doterajšieho plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nevedol riadny život, a preto je potrebné, aby si zvyšok trestu odňatia slobody vykonával.“

Proti uzneseniu krajského súdu podal odsúdený Y. P. prostredníctvom svojho obhajcu sťažnosť priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí, ktorú následne takto písomne odôvodnil:

„[...] Vzhľadom na to, že skutkové a právne závery uznesenia nepovažujem za správne, odsúdený proti hore uvedenému uzneseniu podal na verejnom zasadnutí sťažnosť. [...] Mám za to, že môj zdravotný

stav, neovplyvňuje len schopnosť či neschopnosť nastúpiť na výkon trestu, ale predovšetkým, s dôrazom na to, že ide o duševnú chorobu, konkrétne duševnú zaostalosť stredne ťažkého stupňa, a moju odkázanosť na plnú starostlivosť inou osobou, to ovplyvňuje najmä moju schopnosť nielen rozpoznávaciu, ale aj schopnosť ovládať svoje konanie. Formálna stránka priestupku sa skladá z dvoch zložiek, a to všeobecných formálnych znakov a osobitných formálnych znakov. Medzi všeobecné formálne znaky zaraďujeme vek páchatel'a a jeho pričetnosť. Páchatel' je zodpovedný za priestupok, ak v čase jeho spáchania dovŕšil vek najmenej 15 rokov. Pojem „pričetnosť“ Zákon o priestupkoch, ako ani Trestný zákon, nedefinuje. Oba právne predpisy však uvádzajú okolnosti, za existencie ktorých je pričetnosť páchatel'a vylúčená. Za priestupok teda nie je zodpovedný ten, kto pre duševnú poruchu v čase jeho spáchania nemohol rozpoznať, že ide o porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom, alebo nemohol ovládať svoje konanie. Mám za to, že pre záver o spáchaní priestupku nebol naplnený formálny znak, a to pričetnosť. V dôsledku mojej duševnej poruchy som nemohol rozpoznať, že porušujem alebo ohrozujem záujem chránený zákonom, zároveň v dôsledku svojho ochorenia nie som schopný v tomto smere ovládať svoje konanie. O vyšetrení môjho duševného zdravia som súdu predložil lekársky nález zo dňa 16.04.2025. Mám za to, že neboli naplnené formálne znaky priestupkov, preto nemožno ani konštatovať ich spáchanie v súlade so zákonom. Poukazujem, že za použitia analógie podľa uznesenia KS ZA, sp. zn. 3Tos/116/2010, teda judikát č. Jtk 4/12 trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline prijatý 13.03.2012 [...] súd by mal skúmať závažnosť priestupku s ohľadom na spôsob jeho vykonania, spôsobenie následok, ale aj okolnosti za ktorých bol spáchaný. Ale aj mieru zavinenia, jeho pohnútku, pretože rozhodujúca je materiálna stránka priestupku, a nie jeho právne formálne posúdenie nejakým správnym orgánom. Mám za to, že sa tak zo strany súdu pri rozhodovaní vo veci nestalo, neskúmal priestupky, ktorých som sa mal dopustiť s prihliadnutím na môj duševný stav. Naopak bez ďalšieho akceptoval ich existenciu, zatiaľ čo stav môjho duševného zdravia vyhodnotil ako nedôležitý pre toto konanie. Mám za to, že súd pochybil, mal riadne skúmať môj duševný stav a až následne hodnotiť vedenie riadneho života a moju deliktuálnu minulosť. Pochádzam z marginalizovanej skupiny a aj postoj pri vyhodnocovaní a riešení priestupkov zo strany polície mohol byť do značnej miery ovplyvnený touto skutočnosťou. Mám za to, že s argumentáciou súdu sa nemožno stotožniť, pretože nemám nielenže právnické vzdelanie, ale ani dostatočné rozumové schopnosti, aby som vedel vyhodnocovať skutočnosti majúce vplyv na formálne znaky konania, aby tak mohlo byť hodnotené ako priestupok či trestný čin, a patrične sa brániť v konaniach pred štátnymi orgánmi. Mám za to, že už pri zbežnej komunikácii so mnou muselo byť orgánom činným v trestnom konaní, či súdu zrejmé, že moje rozumové schopnosti nie sú na dostatočnej úrovni. Žiadny z týchto orgánov sa však ani len nesnažil zistiť do akej miery to ovplyvňuje moje rozpoznávacie a ovládacie schopnosti. V tomto smere došlo k celej reťazi pochybení, dôsledky čoho by som mal nie byť výlučne ja, ako rozumovo nedostatočný a zdravotne postihnutý človek.

S poukazom na uvedené skutočnosti a dôvody navrhujem, aby príslušný súd preskúmal sťažnosť, správnosť výrokov Uznesenia a odôvodnenie Uznesenia, a aby v súlade s § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušil Uznesenie, a uložil Krajskému súdu v Trnave, aby vo veci znovu konal a rozhodol.“

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 Trestného poriadku správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného Y. P. nie je dôvodná.

Z predloženého spisu podľa sťažnostného súdu vyplýva najmä nasledovné:

Uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5Ntc/13/2020 z 26. novembra 2020 bol odsúdený Y. P. podmienčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody a bola mu určená skúšobná doba na 7 (sedem) rokov s probačným dohľadom na 2 (dva) roky. Zároveň mu bola uložená povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku zameraného na rozvoj osobnosti smerujúci k prosociálnemu fungovaniu vo svete.

Podľa výpisu z Centrálnnej evidencie správnych deliktov a priestupkov (č. l. 254 a nasl. spisu) sa

odsúdený dopustil v skúšobnej dobe po podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody celkovo 29 priestupkov. Z odpisu registra trestov (č. I. 253 spisu) vyplýva, že odsúdený bol právoplatne uznaný za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva za skutok spáchaný v skúšobnej dobe po podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

Naposledy senát Krajského súdu v Trnave rozhodol v priebehu skúšobnej doby sťažnosťou napadnutým uznesením tak, ako je uvedené v skoršom texte naratívnej časti tohto uznesenia.

Podľa § 416 ods. 1 Trestného poriadku o tom, či sa podmiennečne prepustený osvedčil alebo zvyšok trestu vykoná, rozhoduje súd na verejnom zasadnutí. Rozhodnutie, že sa podmiennečne prepustený osvedčil, môže so súhlasom prokurátora urobiť aj predseda senátu.

Podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona ak podmiennečne prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou.

Podmiennečným prepustením sa odsúdenému dáva možnosť, aby preukázal, že nepodmiennečný výkon trestu odňatia slobody nie je potrebný a účel trestu možno dosiahnuť s uložením primeranej skúšobnej doby aj trestom na slobode. Pokiaľ má podmiennečne prepustený viesť v skúšobnej dobe riadny život, znamená to, že rešpektuje právny poriadok a neporušuje právne normy. Ak však tieto závažným spôsobom alebo vo väčšom rozsahu poruší, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin - ako aj v tejto veci - vypovedá to o tom, že podmiennečné prepustenie nesplnilo svoj cieľ a je potrebné, aby odsúdený vykonal aj zvyšok trestu odňatia slobody.

Z ustanovenia § 68 ods. 2 Trestného zákona je zrejmé, že na to, aby súd vyslovil, že podmiennečne prepustený sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody osvedčil, musia byť súčasne (kumulatívne) splnené dve zákonné podmienky. Konkrétne, podmiennečne prepustený musí:

- i) viesť riadny život,
- ii) splniť súdom uložené obmedzenia a povinnosti.

Naopak, k rozhodnutiu o neosvedčení podmiennečne prepusteného môže dôjsť aj v priebehu skúšobnej doby vtedy, ak podmiennečne odsúdený v skúšobnej dobe nevedie riadny život alebo nevykonáva riadne iné uložené sankcie alebo neplní uložené obmedzenia alebo povinnosti. Z negatívneho vymedzenia týchto podmienok spojkou „alebo“ vyplýva, že ak súd zistí, že podmiennečne odsúdený svojím správaním porušil čo i len jednu z uvedených podmienok, nariadi výkon nepodmiennečného trestu odňatia slobody a vysloví, že podmiennečne prepustený sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Takéto rozhodnutie je totožné s rozhodnutím, ktoré súd môže za rovnakých podmienok urobiť po uplynutí celej skúšobnej doby. Pri posudzovaní otázky, či sa podmiennečne prepustený osvedčil, možno hodnotiť len okolnosti, ktoré nastali v skúšobnej dobe.

Pre rozhodnutie o neosvedčení podmiennečne prepusteného z výkonu trestu odňatia slobody nepostačia, napr. len drobné morálne poklesky v správaní odsúdeného v rámci povinnosti viesť riadny život, či menej významné porušenie niektorej povinnosti, pokiaľ k nemu nedochádza opakovane (sústavne). Nie každé pochybenie alebo „zakopnutie“ osoby, ku ktorému došlo v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia, musí automaticky viesť k rozhodnutiu o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe. Najvyšší súd dáva za pravdu odsúdenému, že v každej veci je potrebné vždy osobitne zohľadniť a prihliadnuť na konkrétne okolnosti prípadu a na jej špecifiká. K hodnoteniu, či odsúdený v skúšobnej dobe viedol riadny život, musí súd pristupovať komplexne a posudzovať jednotlivé skutočnosti týkajúce sa života odsúdeného vo vzájomnej súvislosti. Rozhodnutie o tom, či sa podmiennečne odsúdený osvedčil alebo nie závisí od úvahy súdu a individuálnych okolností konkrétneho prípadu.

Po oboznámení sa s obsahom spisu sa najvyšší súd v plnom rozsahu stotožnil s napadnutým uznesením krajského súdu, podľa ktorého odsúdený Y. P. v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nevedol riadny život a teda sa neosvedčil, a preto je potrebné, aby zvyšok uloženého trestu odňatia slobody vykonal. Najvyšší súd považuje takýto záver krajského súdu za vecne i zákonne správny, pričom pre doplnenie uvádza nasledovné.

Sťažnostný súd v súlade so závermi krajského súdu považuje za rozhodujúce, že odsúdený bol právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. OT/2011/2024, z 28. septembra 2024 odsúdený za úmyselný trestný čin podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona za skutok spáchaný v skúšobnej dobe, ako aj to, že dokazovaním bolo zistené opakované (sústavné) porušovanie právnych predpisov zo strany odsúdeného počas skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (29 odsúdeným spáchaných priestupkov podľa výpisu z Centrálnnej evidencie správnych deliktov a priestupkov).

Tieto okolnosti jednotlivo, ako aj v súhrne, svedčia o celkovom negatívnom postoji odsúdeného k dodržiavaniu právnych noriem. Napriek tomu, že odsúdený mal vedomosť o skúšobnej dobe podmieneného prepustenia, opakovane a v značnom rozsahu porušoval právne predpisy, pričom sa navyše dopustil aj závažného (podstatného) porušenia právnych noriem tým, že spáchal úmyselný trestný čin. S poukazom na uvedené možno konštatovať, že podmienené prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody zjavne nespĺnilo svoj účel.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažnostný súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že odsúdený nevyužil „šancu“ zaradiť sa do života mimo výkonu trestu odňatia slobody pred uplynutím celej výmery uloženého trestu odňatia slobody. Spáchanie úmyselného trestného činu v kombinácii s opakovaným (sústavným) porušovaním zákona v zistenom rozsahu nemožno v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody tolerovať, keďže zistené okolnosti v súhrne nepochybne predstavujú podstatné porušenie Trestným zákonom ustanovených podmienok podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd preto, podľa sťažnostného súdu, rozhodol správne a v súlade s § 68 ods. 2 Trestného zákona.

V reakcii na sťažnostné námietky odsúdeného ohľadne neprihliadnutia na jeho zdravotný stav najvyšší súd považuje za potrebné pre úplnosť uviesť nasledovné.

Krajský súd v napadnutom uznesení správne skonštatoval, že skutočnosť, či odsúdený je alebo nie je schopný nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody s ohľadom na jeho zdravotný stav nie je predmetom tohto konania. Pre doplnenie sťažnostný súd dáva do pozornosti, že aktuálny zdravotný stav odsúdeného môže byť predmetom ďalšieho prieskumu vo vykonávacom konaní podľa iných ustanovení prvej hlavy štvrtej časti Trestného poriadku (pozri napr. § 409 a nasl. Trestného poriadku).

Sťažnostný súd majúci na zreteli argumentáciu odsúdeného ohľadne nezohľadnenia jeho zdravotného stavu v čase porušovania právnych predpisov, na ktoré krajský súd pri rozhodovaní prihliadol, konštatuje, že naplnenie formálnych znakov spáchaných priestupkov, ako aj naplnenie obligatórnych znakov skutkovej podstaty spáchaného trestného činu skúmali správne orgány v konaniach o priestupkoch, resp. Okresný súd Trnava v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. OT/211/2024. Z výpisu z Centrálnnej evidencie správnych deliktov a priestupkov vyplýva, že správne orgány nezistili u odsúdeného pri posudzovaní formálnych znakov priestupkov okolnosti vylučujúce zodpovednosť za priestupky podľa § 5 zákona o priestupkoch. Rovnako ani Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. OT/211/2024 nezistil okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť odsúdeného podľa § 23 Trestného zákona, čo sa prejavilo vo výroku, ktorým bol odsúdený uznaný za vinného zo spáchania prečinu výtržníctva v spolupáchateľstve.

Podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd posudzujú samostatne predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú; ak je o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu, Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), Súdneho dvora Európskej únie alebo

iného štátneho orgánu, orgány činné v trestnom konaní a súd sú takým rozhodnutím viazané, ak nejde o posúdenie viny obvineného.

Účelom vykonávacieho konania je zabezpečenie riadneho a včasného vykonania rozhodnutia súdu vo veci samej vydaného v trestnom konaní. Súd konajúci vo vykonávacom konaní nerozhoduje o vine a treste a nie je ani oprávnený preskúmať správnosť alebo zákonnosť právoplatných rozhodnutí súdov o vine a treste alebo právoplatných rozhodnutí správnych orgánov v konaniach o priestupkoch, keďže vykonávacie konanie nie je konaním o mimoriadnom opravnom prostriedku. Pokiaľ o vine páchatel'a trestného činu existuje právoplatné súdne rozhodnutie alebo o vine páchatel'a priestupku existuje právoplatné rozhodnutie správneho orgánu, nemôže súd konajúci vo vykonávacom konaní na podklade námietok odsúdeného opätovne posudzovať naplnenie obligatórnych znakov skutkovej podstaty dotknutého trestného činu alebo posudzovať naplnenie formálnych znakov priestupku, keďže o naplnení týchto znakov bolo už právoplatne (záväzne) rozhodnuté v iných konaniach a týmito právoplatnými rozhodnutiami sú súdy konajúce vo vykonávacom konaní v zmysle § 7 ods. 1 Trestného poriadku viazané.

Najvyšší súd je preto názoru, že krajský súd viazaný právoplatnými rozhodnutiami súdov alebo iných štátnych orgánov v predmetnej veci nepochybil, ak pri rozhodovaní vychádzal len z výpisu z Centrálnnej evidencie správnych deliktov a priestupkov a z odpisu registra trestov a bez toho, aby skúmal naplnenie obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva a formálnych znakov dotknutých priestupkov uzavrel, že odsúdený v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nevedol riadny život.

Nad rámec uvedeného sťažnostný súd poznamenáva, že sa stotožňuje s odsúdeným, že stredne ťažká duševná zaostalosť môže byť okolnosťou relevantnou pri komplexnom posúdení závažnosti v skúšobnej dobe spáchaného trestného činu alebo priestupkov pre potreby rozhodnutia o osvedčení, resp. neosvedčení podmienne prepusteného. Podľa najvyššieho súdu však v intenciách predloženej veci zohľadňujúc rozsah porušovania všeobecne záväzných právnych predpisov v kombinácii so závažným (podstatným) porušením zákona (odsúdením za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe) by bolo vykonanie znaleckého dokazovania nadbytočné, nakoľko ani prípadná duševná zaostalosť odsúdeného nie je takou okolnosťou, ktorá by mohla ospravedlniť zistené početné zlyhania odsúdeného počas skúšobnej doby. Pokiaľ by sa aj potvrdili znaleckým dokazovaním zistenia o zdravotnom stave odsúdeného z predloženej lekárskej správy, nemožno pri takejto početnosti a závažnosti porušení všeobecne záväzných právnych predpisov konštatovať, že by odsúdený viedol riadny život a splnil tak podmienku podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Pri takejto početnosti zistených protiprávných konaní tiež podľa sťažnostného súdu nebolo potrebné sa jednotlivito zaoberať závažnosťou každého jedného priestupku s ohľadom na spôsob jeho vykonania, následok, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia páchatel'a a jeho pohnútku, keďže už samotná kvantita protiprávných konaní za súčasného spáchania úmyselného trestného činu v skúšobnej dobe dostatočne preukazuje, že odsúdený nevedol riadny život a nezaradil sa do spoločnosti tak, ako to od neho požadoval Krajský súd v Trnave v uznesení, sp. zn. 5Ntc/13/2020, z 26. novembra 2020.

Najvyšší súd uzatvára, že v prejednávanej veci bolo primárnou úlohou súdov ochrániť spoločnosť pred odsúdeným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej protiprávnej činnosti, keďže vzhľadom na postoj odsúdeného k dodržiavaniu všeobecne záväzných právnych predpisov existuje vysoké riziko, že odsúdený bude aj naďalej konať protiprávne a prípadne i pokračovať v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Riadiac sa vyššie uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.